

Hồi 4

Di Vật Của Nghiêm Đại Nhân

Lão chủ quán Vương Què thức dậy thật tỉnh và lão nói ngay:

- Con rồng bị nhốt đã sút chuồng, giang hồ từ đây sẽ nổi phong ba.

“Gã” thư sinh định thần quay lại:

- Lão chủ nói...

Lão Vương Què cầm cán gậy cà nhắc bước ra khỏi quày tiền, lão nói:

- Hắn nói đúng, dọc dải Lão Long Hà này bọn cướp của giết người đầy dẫy, vốn không phải đất lành, cô nương hãy lên đường cho gấp, ba cái lão chuyên hưởng lương bổng vừa rồi đang đi về ngả hướng tay.

“Gã” thư sinh nói:

- Lão chủ, tôi phải đi về hướng đông mà.

Lão Vương Què hơi khựng lại và lão lắc đầu:

- Như vậy thì quả thật không may !

Lão chống cây gậy cà nhắc đi ra phía cửa...

“Gã” thư sinh bước theo sau:

- Lão chủ, xin làm ơn cho hỏi thăm một việc, chẳng hay từ đây đi về hướng đông, trước khi trời tối có tìm được nơi này ăn nghỉ hay không?

Lão Vương Què quay lại:

- Chẳng hay cô nương định về đâu ?

Đã có mấy người chỉ thẳng mình là cô nương, cho đến cái lão chủ quán kèm nhèm này cũng gọi luôn hai ba lần như thế, vị “thư sinh” không phải đàn ông bỗng hơi lúng khựng, nhưng bây giờ thì hắn - không phải gọi là “nàng” vì không còn chối cãi vào đâu – không còn thì giờ băn khoăn về chuyện ấy, nàng đáp:

- Tôi phải đến Phụng Thiên.

Lão Vương Què gặng lại:

- Đến Phụng Thiên ?

Cô gái “thư sinh” gật đầu:

- Theo bờ Lão Long Hà này mà đi, nếu ngựa nhanh một chút thì trước giờ trời tối có thể đến “Ngọa Hổ Cẩu”, nơi đó có chỗ nghỉ, sáng ra đi đến xế là đến Phụng Thiên.

Vị cô nương “thư sinh” vội vòng tay:

- Đa tạ lão chủ...

Lão Vương Què nhìn thẳng vào mặt nàng :

- Xin thứ cho kẻ già nua tàn tật, lão có lời mạo muội vì lão thấy hình như cô nương không hẳn là người trong giới giang hồ ?

Cô gái “thư sinh” khẽ lắc đầu :

- Vâng, tôi không phải người sinh trưởng trong võ lâm.

Lão Vương Què hỏi:

- Có nương có biết võ công ?

Cô gái “thư sinh” đỏ mặt ấp úng:

- Tôi cũng có học qua được đôi ngày.

Lão Vương Què lắc đầu :

- Nếu chỉ học... đôi ngày thì đáng lý cô nương không nên đi trong khoảng đường này, càng không nên dấn bước giang hồ hơn nữa, vì đi vào khoảng đường này, lẩn lộn trong giang hồ, tuy cô nương đã có cải trang, nhưng những người lịch lãm chỉ cần nhìn qua một lượt là đã biết ngay, chẳng lẽ quý phu huynh lại không thấy mà để cho cô nương băng mình vào nguy hiểm như thế ?

Viên mắt của cô gái ửng đỏ, nàng cúi đầu thật thấp:

- Nếu có cách khác thì đâu có ai lại muốn làm cái chuyện nguy nan như thế ấy ?

Lão Vương Què có vẻ ngạc nhiên :

- Chẳng lẽ cô nương đang ở vào một hoàn cảnh khó xử lắm hay sao ?

Cô gái ngẩng mặt lên, nàng cố ẩn nhẫn cho nước mắt không tràn:

- Lão chủ, gia đình tôi không còn có một ai.

Lão Vương Què chắc lưỡi:

- Cô nương, lão thật vô tình, xin lỗi...

Cô gái cố gượng cười :

- Lão chủ khách sáo thì thôi...

Lão Vương Què lại hỏi:

- Thế thì cô nương đến Phụng Thiên chắc là để... tìm thân thích ?

Cô gái đáp:

- Tôi đến Phụng Thiên để tìm một người.

Lão Vương Què nghi ngờ:

- Cô nương tìm người đó chắc không phải là thân nhân ?

Cô gái lắc đầu :

- Không phải, người đó là bằng hữu... không, cũng không phải là bằng hữu, tôi chỉ biết tên biết họ, nhưng chưa gặp mặt bao giờ...

Lão Vương Què hỏi:

- Nhưng chắc cô nương biết chỗ ở của người đó ?

Cô gái gật đầu :

- Vâng, tôi biết.

Lão Vương Què cũng gật gù:

- Như thế mới được, chớ thành Phụng Thiên mệnh mông lăm, nếu chỉ hỏi thăm để tìm thì thật không khác nào mò kim đáy biển...

Ngưng một giây, lão nói:

- Thôi, xin cô nương hãy đi cho kịp, nếu không trì hoãn dọc đường thì có thể đến kịp Ngọa Hổ Cẩu trước khi trời tối.

Cô gái khẽ cúi đầu, chậm chậm bước ra phía cửa, nhưng chỉ được ít bước, cô ta quay lại hỏi:

- Lão chủ, người vừa rồi lão chủ có quen biết gì không ?

Lão Vương Què hỏi lại:

- Cô nương muốn hỏi người áo đen đánh đuổi gã răng hô và đám cướp đó phải không ?

Cô gái gật đầu :

- Vâng.

Lão Vương Què có vẻ ngập ngừng:

- Cô nương hỏi người đó...

Cô gái chận nói:

- Tôi chỉ muốn hỏi xem người đó tên họ là gì, vì người đó đã giúp tôi thoát hiểm, không thể quên ơn...

Lão Vương Què cười :

- Cô nương, hấn giúp đỡ cho người, cứu mạng cho người, nhưng không muốn cho người biết tên biết họ, cô nương đã chẳng nghe hấn nói hay sao ?

Cô gái cố hỏi:

- Nhưng đây là tôi hỏi thăm lão chủ thôi mà.

Lão Vương Què lại cười :

- Cô nương, tôi... thật tôi cũng không làm sao biết được con người đó...

Cô gái do dự một chút rồi nói:

- Nếu tôi không lầm thì lão chủ cũng là một nhân vật giang hồ, nhứt là câu nói “con rồng bị nhốt đã sút chuồng” vừa rồi, tôi nghĩ lão chủ chắc chắn đã biết người đó là ai, chỉ có điều lão chủ không muốn nói ra.

Lão Vương Què cười :

- Người ta thường nói “tiến giang hồ, thôi bán quán”, chuyện đó không phải lạ, nhưng thật ra thì bao nhiêu năm nay, nhận biết lão là người giang hồ chỉ có hai người, vừa rồi là hấn, bây giờ là cô, tuy nhiên lão cũng vẫn không sao nói rõ danh tánh của người đó được, bởi vì hấn đã không muốn nói, tự nhiên cũng không muốn có kẻ lăm lờ về hấn, nhứt là lão không muốn ghẹo hấn làm gì..

Cô gái muốn nói thêm, nhưng lão Vương Què đã chặn:

- Thôi, như thế này, tôi chỉ nói cái họ của hấn, nói qua về lai lịch của hấn, sau này nếu cần cô nương hỏi thăm thêm người khác nữa để biết về tên hấn, có được không nào ?

Cô gái gật đầu:

- Vâng, tùy lão chủ...

Lão Vương Què nói:

- Thật ra thì tôi phải phải tiếc lời, nhưng cô nương cũng đã thấy chính hấn không muốn...

Lại ngưng một chút như để đắn đo, lão nói tiếp:

- Hấn họ Phí, một tên đại đạo khét tiếng....

Cô gái thẳng thốt kêu lên:

- Lão chủ, hấn... hấn là gì ?

Lão Vương Què lặp lại:

- Hấn là một tên cướp khét tiếng.

Cô gái trố mắt:

- Đại cường đạo ? Không, con người đó không có gì giống là một tên cướp khét tiếng cả.

Lão Vương Què hỏi:

- Bằng vào chỗ nào cô nương bảo hấn không phải là tên đại đạo ?

Cô gái đáp:

- Không rõ ràng hay sao ? Nếu hắc là tên đại đạo khét tiếng thì làm gì hắc lại giúp tôi đánh đuổi cái gã Hiên Viên Kỳ ? Làm gì hắc lại giúp ba vị lão quan nhân đánh đuổi bọn Mã Tặc ? Nếu hắc là tên đại đạo khét tiếng thì đồ vật trong người tôi, cũng như của ba vị lão quan gia đã chẳng về tay hắc rồi sao ?

Lão Vương Què gật gù và thở ra một hơi dài:

- Mỗi người có một cái nhìn khác hẳn nhau, có khi một tên chặt đầu lột da thiên hạ thì lại được nhiều người trọng vọng bước ra tắc đường là... tiền hô hậu ủng, đầy đường hương án tiếp nghinh, coi như là một, gần như... cục cút của người đó cũng là “nhân đức”, trái lại những kẻ dám đem mạng mình che người có thể thì lại được gắn tội danh giặc cướp, suốt gầm trời gần như không có một tắc đất để dung thân...

Cô gái bẽ môi, nhưng lão Vương Què lại lắc đầu:

- Gã một mắt cũng như tên rằng hô đó cô có biết không? Họ toàn là nhân vật tiếng tăm trong bạch đạo giang hồ đó. Bạch đạo giang hồ tự nhiên được mệnh danh là “hiệp nghĩa”, còn gã họ Phí thì lại bị nguyên rửa, bị hãm he, bị tìm bắt, giết chóc, lão nghĩ, nếu người như hắc mà bị gọi là đại đạo thì cả thế gian này được biến thành “đại đạo” tất cả, có lẽ mà hay, còn thứ “hiệp nghĩa” như gã rằng hô và người một mắt càng ít đi càng tốt, giả như không có một người nào “hiệp nghĩa” như họ, không chừng thiên hạ lại còn được yên vui.

Cô gái ngời ngời đôi mắt:

- Lão chủ, ý của ông, tôi biết. Quả là chẳng có một chút công bình, nhưng không lẽ những người chân chính trong giang hồ lại không có một ai vì hắc, vì lẽ phải mà nói lên sự thật hay sao ?

Lão Vương Què nhếch môi mai mỉa:

- Có chớ sao không. Trước kia có được ba người, nhưng bây giờ thì không còn nữa. Ba người dám vì hắc, vì lẽ phải mà nói ra, một là vị quan lớn, hai người nữa là... Hắc Đạo giang hồ, kết quả, vị quan bị bay chức, hai tên Hắc Đạo giang hồ, một người bị đánh gãy chân, một nấu chì đổ hai mắt, từ đó về sau, cho tới bây giờ, không còn người nào vì hắc, vì lẽ phải mà nói nữa, lẽ phải trên đời có lẽ đã...

Lão thở dài sườn sượt và nói luôn:

- Hai tên Hắc Đạo giang hồ bị tàn phế, nhưng người ta cũng không buông tha, họ gắn luôn cho cái tội danh “đại đạo”, nhưng cũng không sao, vì hai tên đó xuất thân từ Hắc đạo, có “hắc” thêm chút nữa thì cũng không thể thành màu gì khác, oan uổng tội nghiệp là vị quan kia !

Cô gái mím miệng cắn hờn:

- Có những chuyện như thế thì còn chi là công bằng của con người ? Không lẽ chính bản thân người ấy cũng không biện bạch gì được cả hay sao ?

Lão Vương Què lắc đầu :

- Con người đó kỳ cục dị thường, ai nói mặc ai, hấn làm chuyện hấn, từ trước đến nay hấn không hề quan tâm đến dư luận là gì.

Cô gái nhướng mắt nhưng rồi lại gật đầu :

- Đúng, chỉ cần không thẹn với lương tâm, chớ cần gì danh vọng ? Thế nhưng đã có ít nhất là ba người đã vì hấn mà mang hại, chẳng lẽ hấn lại không nghĩ tới hay sao ?

Lão Vương Què lắc đầu :

- Không phải hấn im hơi lặng tiếng, thế nhưng hấn không có cách nào lo lắng được. Cô nương quên câu nói của tôi rồi sao ? Hấn là một “con rồng bị nhốt”, nhốt trọn tám năm nay, ba người kia bị hại là sau khi hấn vướng chân trong rọ, hấn đâu làm sao biết được.

Cô gái thẳng thốt:

- Lão chủ, sao lại nhốt đến tám năm ?

Lão Vương Què đáp:

- Tù !

Cô gái mở mắt tròn xoe gặng lại:

- Tù ?

Lão Vương Què thở ra:

- Tám năm, vào một đêm tối trời, hấn từ một nơi xa trở về nhà, hấn về là để cùng với một người con gái ăn lễ tất niên...

Có gái chận hỏi:

- Người con gái đó là...

Lão Vương Què lắc đầu :

- Không là gì cả. Người con gái đó mồ côi lâm nạn, được hấn cứu thoát. Hấn vốn cũng không có nhà, nhưng vì nàng hấn tạm mượn một nơi, sau đó nàng lành bệnh mong được theo phục dịch cho hấn để báo đáp phần nào ân nghĩa. Hấn vốn không phải hạng thi ân cầu báo nhưng cùng nàng chung đụng hấn cũng có cảm tình, hấn tuy không chịu mang nàng theo bên mình, nhưng lại muốn nhà để nàng được yên nơi và xem nàng như thân thích.

Cô gái lại chận:

- Nhưng chắc chắn nàng thì khác ?

Lão Vương Què gật đầu:

- Khác, tuy không được theo bên hấn, nhưng nàng vẫn âm thầm xem hấn là chồng. Những lúc hấn ở nhà, nàng đối với hấn thật là chu đáo, tự nhiên hấn cũng đem tình cảm đó mà đối lại với nàng...

Cô gái nôn nóng:

- Nhưng lão chủ vừa nói chuyện hấn về nhà...

Lão Vương Què gật đầu:

- Đó là đêm ba mươi tháng chạp, hấn vừa về tới cửa thì nghe tiếng người con gái la cầu cứu, hấn tông cửa vào thấy có một người đàn ông đang đè chặn trên người nàng, hấn phản ứng tự nhiên, hấn chụp cổ người đàn ông giở hông lên và hạ đến với hấn trong chuyện đó...

Cô gái hỏi dồn:

- Hấn bị hại...

Lão Vương Què lắc đầu :

- Không, vì người đàn ông đó đã chết, trước ngực tên đó ghim lút một ngọn tiểu đao.

Cô gái kinh ngạc :

- Thế còn người đàn bà ?

Lão Vương Què hừ hừ trong mũi:

- Thì chính người đàn bà đó chứ còn ai vào đây nữa ? Ngay lúc đó, từ bên ngoài quan quân Tuần Bổ ập vào bảo hấn là kẻ thủ phạm đang đêm xâm nhập nhà người, sát nhân cường hiếp !

Cô gái cau mặt:

- Nhưng lý lẽ đâu có thể kết án hấn như thế ? Vì đó là nhà của hấn kia mà ?

Lão Vương Què nhún vai:

- Chính hấn đã nói như thế, nhưng chính cô gái lại chỉ mặt cung khai hấn là người xâm nhập gia cư làm điều cường hiếp sát nhân, nàng chỉ người đàn ông bị đâm chết bảo đó là chồng, thêm vào đó, ngọn tiểu đao lại đúng là một trong mười hai ngọn phi đao thường dùng của hấn.

Cô gái dậm chân:

- Thôi, tôi biết rồi, đúng là lòng dạ đàn bà ! Nhưng còn chòm xóm dân cư nữa chi ? Chẳng lẽ không một ai đứng ra chứng minh cho hấn ?

Lão Vương Què nhăn nhó:

- Còn ai đứng ra làm chứng ? Vì đâu có ai ở gần ? Ngôi nhà đó vốn của một tiểu phu vùng sơn cước, người ta đã bỏ ra thành, chung quanh không còn một ngôi nhà nào khác.

Cô gái ngạc nhiên :

- Tại làm sao hấn lại đến ở một vùng hoang vu hẻo lánh như thế ấy ?

Lão Vương Què đáp:

- Cô nương đã quên rồi, hấn đã mang danh “đại đạo” thì làm sao hấn có thể công nhiên ở trong thị trấn? Vả lại, sự an nguy của hấn không nói làm chi, hấn còn phải lo bảo toàn cho người bạn gái.

Cô gái gật đầu :

- Đúng rồi, nhưng ít ra cũng còn người cho hấn mượn nhà, không lẽ không công nhận hấn là người đến thuê ngôi nhà đó hay sao ?

Lão Vương Què đáp:

- Chỉ tiếc là người đó độc thân, lại lâm bệnh chết rồi, người chết tự nhiên không làm sao chứng được !

Cô gái biến sắc:

- Như thế hoàn toàn do một âm mưu...

Lão Vương Què gật đầu :

- Đúng như thế, đúng là một cái bẫy được giương sẵn ra cho hấn dút đầu vào. Lão và cô nương đều biết, hấn cũng đã biết, có thể còn có người biết nữa. Thế nhưng lúc bấy giờ cô ta khóc lăn khóc lộn, dậm đất kêu trời khấn khấn bảo là như thế, thêm vào đó, ngọn tiểu đao là “tang vật” thì hấn còn nói làm sao.

Cô gái chắc lưỡi:

- Người đàn bà đó thật là tàn độc, thật là lợi hại, nhưng oan uổng như thế mà hấn cứ cúi đầu nhận chịu hay sao ?

Lão Vương Què đáp:

- Tôi chỉ biết là hấn không nói đến nửa tiếng, hấn im lặng theo đám sai nha vào ngục.

Cô gái cau mặt:

- Tại làm sao hấn lại ngu như thế ? Tại làm sao hấn lại không chịu giết quách cái con đàn bà tinh ma quỷ quái ấy ? Tại làm sao hấn không chịu phản kháng? Bằng vào con người như hấn, cái đám lính Bồ Đầu đó làm gì hấn được chứ ?

Lão Vương Què gật đầu :

- Đúng rồi, không hiểu tại sao hấn lại không làm như thế ? Nếu hấn phản kháng thì đừng nói chỉ mấy tên Bồ Đầu, mà cho dầu kéo rốc toàn binh mã của Phụng Thiên Thành cũng chẳng làm gì được hấn. Nhưng hấn vẫn không nói một câu, hấn cúi đầu chui vào ngục ở riết đến tám năm trời.

Cô gái mở to đôi mắt:

- Tám năm ? Hấn chịu giam mình trong ngục thất đến tám năm ? Cái nhà ngục của Phụng Thiên thành lại có thể giam hấn đến tám năm ?

Lão Vương Què lắc đầu :

- Cô nương, ngục thất tuy không thể nào giữ hấn, nhưng ban đầu hấn đã không có một chút gì phản kháng thì đâu có chuyện về sau lại vượt ngục mà ra !

Cô gái trầm ngâm:

- Đúng rồi, lão chủ, như vậy giam giữ hấn tám năm vốn không phải là vì lao ngục quá kiên cố, mà vì hấn cam tâm?...

Ánh mắt của nàng vui sáng lên, nàng hỏi lại:

- Lão chủ, ông bảo hấn không chịu vượt ngục ?

Lão Vương Què lắc đầu :

- Không, nhứt định không. Nếu hấn bằng lòng vượt ngục thì tám năm trước đây hấn đã ra rồi chờ đâu đến ngày nay ?

Cô gái cau mặt:

- Thế thì, lão chủ, bây giờ cách tám năm rồi, tại làm sao hấn lại ra khỏi ngục ? Lão chủ, hấn là một tên “đại đạo”, hấn mang tội sát nhân, đã lọt vào tay quan rồi thì chỉ có... tử hình.

Lão Vương Què thở ra:

- Cô nương, con người như hấn mà chết cách oan uổng như thế, chẳng hóa ra trời không có mắt hay sao ?

Cô gái nói:

- Đà dành là thế, nhưng lão chủ, chuyện đất trời phò hộ ít nhứt cũng phải qua...

Lão Vương Què chận nói:

- Cũng có thể hấn gặp dịp may, gặp một vị quan thanh liêm nên chỉ lên án hấn có... tám năm.

Cô gái lắc đầu :

- Không, lão chủ, nếu là một vị quan thanh liêm thì không khi nào lại để cho một người vô tội như hấn phải chịu đến tám năm lao ngục.

Lão Vương Què cũng lắc đầu luôn:

- Như thế thì lão cũng chịu chứ không làm sao hiểu chuyện ra sao !

Cô gái trầm ngâm:

- Lão chủ, hắn bị giam giữ trong ngục thất nào ?

Lão Vương Què đáp:

- Tôi nói khi nãy, hắn bị giam giữ tại Phụng Thiên phủ, nhưng cô nương hỏi điều ấy làm chi ?

Cô gái cau mặt:

- Phụng Thiên phủ ? Lão chủ, tôi đi tìm một người họ Phí, cũng bị tù ngục tại Phụng Thiên phủ về tội sát nhân, lão chủ nghĩ người họ Phí mà tôi tìm có phải là hắn hay không ?

Lão Vương Què sửng sốt:

- Sao ? Cô nương cũng đi tìm một người họ Phí ? Cũng bị tù về tội sát nhân ? Cũng bị giam tại Phụng Thiên phủ ?

Cô gái gật đầu :

- Vâng, tôi tìm đã hai ba năm rồi, cho đến mãi gần đây mới nghe nói hắn bị tù tại Phụng Thiên phủ về tội sát nhân.

Lão Vương Què hỏi dồn:

- Người cô nương tìm là họ Phí, nhưng tên là gì ?

Cô gái đáp:

- Tên Mộ Thư, Phí Mộ Thư.

Lão Vương Què động đầu gậy lên mặt đất liên hồi:

- Trời ơi, tại làm sao cô nương lại không chịu nói cho tôi biết sớm.

Cô gái giật mình:

- Người họ Phí vừa rồi là Phí Mộ Thư ?

Lão Vương Què nhăn mặt:

- Hắn chứ còn ai nữa ? Cũng may, hắn cũng đang đi về hướng tây, cô nương cho ngựa đi nhanh may ra thì còn bắt kịp.

Cô gái chắc lưỡi và cười gượng:

- Tìm Phí Mộ Thư đã mấy năm rồi, bây giờ hắn ở ngay trước mặt mà không biết ! Cũng may mà tôi gặp được lão chủ, nếu không thì lại thêm một phen uổng công đến Phụng Thiên Thành. Lão chủ, xin đa tạ, tôi không dám chần chờ, tạm xin cáo biệt.

Nàng vừa quay mình thì lão Vương Què gọi lại:

- Cô nương.

Cô gái quay mình hỏi:

- Chẳng hay lão chủ có điều chi dạy bảo ?

Lão Vương Què do dự:

- Chuyện này tôi không thể không hỏi, chẳng hay cô nương tìm hấn có chuyện chi ?

Cô gái nhìn lão và hỏi lại:

- Tám năm trước đây có phải cái chân hư của lão chủ hãy còn nguyên ?

Lão Vương Què gật đầu :

- Đúng rồi, chính tôi là người đã vì Phí Mộ Thư mà lên tiếng, hậu quả của sự can thiệp đó là tôi bị gãy một giò và thê thảm nữa là không còn ở được trong nội địa nên phải mò ra tận Lão Long Hà này để trốn chui trốn nhủi.

Cô gái thở ra:

- Thế thì, lão chủ, tôi chính là đứa con của vị quan bị bay chức vì thẳng thắng lên tiếng về vụ hấn.

Lão Vương Què trố mắt:

- Cô nương... cô nương là thiên kim tiểu thư của Tri phủ Tế Nam Nghiêm đại nhân ?

Cô gái gật đầu :

- Vâng, tiểu nữ họ Nghiêm.

Lão Vương Què vòng tay:

- Thất kính, Nghiêm tiểu thư đây mà tôi lại không biết, xin tiểu thư hãy lượng thứ cho...

Lão lại gật gù như thắm một chuyện gì và trầm ngâm nói tiếp:

- Lúc Phí Mộ Thư lâm bệnh tại khách sạn rồi bị bắt, nhờ ơn Nghiêm đại nhân minh xét thả ra, đó là chuyện mười năm về trước, không ngờ mười năm sau, ngày hôm nay từ Liêu Đông vạn dặm, Nghiêm tiểu thư lại đến đây để kiếm Phí Mộ Thư...

Cô gái họ Nghiêm ứa nước mắt:

- Ba năm trước, trong một đêm tối trời, cả nhà tôi mười mấy người bị cướp giết sạch. Dì của tôi lại bị giặc cướp bắt đi, lúc đó tôi không có ở nhà, đến khi về chỉ còn một lão quản gia gượng chút hơi tàn, người giao cho tôi hai vật bảo hãy đi tìm cho được người bằng hữu giang hồ duy nhất của cha tôi, nhờ người ấy truy ra hung thủ để cứu Dì tôi và vì gia quyến tôi mà rửa sạch mối thù...

Lão Vương Què chận hỏi:

- Người mà cô nương đi tìm đó là Phí Mộ Thư ?

Cô gái họ Nghiêm gật đầu.

Lão Vương Què cúi đầu buồn bã:

- Thật không ngờ một vị quan thanh liêm chính trực như Nghiêm đại nhân mà trời cao không phò hộ... Cô nương, chẳng hay hai vật mà vị quản gia trao lại có phải là vết tích của hung phạm gây ra thảm án?

Cô gái họ Nghiêm đáp:

- Một vật vốn là di bảo của phụ thân tôi, còn một vật có phải dấu vết của hung thủ hay không thì thật tôi cũng không được biết.

Lão Vương Què lật đật kéo một chiếc ghế và cung kính:

- Xin thỉnh Nghiêm tiểu thư ngồi lại...

Cô gái họ Nghiêm thấy dáng cách của lão Vương Què thay đổi, ban đầu khi bước chân vào quán mãi tới lúc gần đây, nàng thấy lão là một lão già còm ròm, nhưng bây giờ khi lão bước lại nhắc ghế, lão đi thật thẳng, nàng nhìn gương mặt của lão thì chỉ là như lão... trung niên.

Suýt chút nữa cô gái họ Nghiêm đã bật cười, nếu không phải trường hợp có sự tình quan trọng.

Những tay ngang dọc này giả đồ thật giỏi.

Lão Vương Què chắc chỉ lớn hơn Phí Mộ Thư năm ba tuổi là cùng.

Phải chờ lão Vương Què mời ngồi một lần nữa, nàng mới sức nhớ trả lời:

- Cảm ơn... ông chủ, tôi dừng nói chuyện và chắc phải đi ngay.

Từ "lão" biến thành "ông", cách xưng tuy không xa mấy nhưng rõ ràng nàng đã "hạ" tuổi cho người đối diện khá nhiều.

Lão Vương Què như không chú ý về chuyện đó, lão cười :

- Bây giờ đã biết tiểu thư là hậu nhân của Nghiêm lão gia, thì không cần phải đi theo họ Phí làm gì, vì tôi đã biết chỗ của hắc đi, lát nữa, đợi một vị bằng hữu của tôi đến đây rồi, tôi sẽ đưa tiểu thư đi, bảo đảm sẽ tìm hắc đi không khó lắm.

Cô gái họ Nghiêm mừng rỡ kêu lên:

- Thật thế à ? Ông chủ ?

Lão Vương Què đáp:

- Tôi làm sao lại dám dối tiểu thư, không khi nào dám như thế ấy.

Cô gái họ Nghiêm hỏi:

- Chẳng hay vị bằng hữu của ông chủ bao giờ thì tới.

Lão Vương Què đáp:

- Thật không dám dấu tiểu thư, người bằng hữu của tôi chính là người đã bị họ dùng lửa đốt mù đôi mắt, năm xưa, Phí “Đại Đạo” đã một lần cứu mạng cả hai, cho nên vì để báo ân, khi hắn bị hạ ngục, hai chúng tôi đã từng nghĩ cách cứu ra, nhưng vì vốn biết tánh tình khảng khái của hắn và cũng vì sợ đám giang hồ Liêu Đông phát hiện, vì thế chúng tôi chỉ phải dựng ngôi quán này chờ đợi thời cơ, riêng người bằng hữu của tôi thì lại chuyên lo việc, mỗi năm cứ đến mùa gió lớn hắn về đây một lần để trao đổi công việc cho nhau, đồng thời cũng mỗi năm, hắn đều mang về đây những đồ vật quý giá hoặc châu báu, tôi dùng những thứ ấy mua lấy sự an toàn cho Phí Gia trong lao ngục, dần dà mãi cho đến ngày nay thì sự vui mừng mới đến được với chúng tôi...

Cô gái họ Nghiêm nhìn lão Vương Què bằng đôi mắt vô cùng cảm động:

- Như vậy là tám năm dài được an toàn trong lao ngục của Phí Gia hoàn toàn nhờ vào sự lo lắng của nhị vị, ân nghĩa đó thật đáng cho người ngưỡng mộ !

Lão Vương Què lắc đầu :

- Đâu có thể nói đến điều ơn nghĩa, nếu năm xưa không có Phí Gia thì ngày nay chúng ta đã thành cát bụi và đây không thuần chuyện báo ân mà lại thuộc về vấn đề nghĩa khí, chẳng những tám năm mà cho dầu phải lo đến tám mươi năm cũng là chuyện đáng làm.

Cô gái họ Nghiêm thở ra :

- Trong hào khí hơn sinh mạng, xem chừng nhị vị cũng giống giống Phí Gia.

Lão Vương Què cười :

- Thật thì chúng tôi không dám so sánh mà cũng không ai có thể đem ra so sánh với Phí Gia, chúng tôi chỉ cố noi theo đạo nghĩa.

Ngưng một giây, lão lại hỏi:

- Vừa rồi tiểu thư có nói đến hai vật của lão quản gia trao lại, chẳng hay có thể cho tôi xem được hay chẳng ?

Không một chút do dự, cô gái họ Nghiêm gật đầu ngay:

- Đối với chư vị thì đâu có chuyện gì không được...

Nàng lấy bọc vải nhỏ trao cho lão Vương Què và không nói thêm một tiếng nào tỏ ra cẩn thận.

Nàng không nói nhưng lão Vương Què vẫn thận trọng, ông ta nhẹ nhàng đón lấy và chậm chậm mở ra.

Trong đó có hai vật, vật thứ nhất là một mảnh đá quý có vân, mảnh đá hình tròn và vật thứ hai là một cây trâm ngọc.

Trừ mảnh đá vân có khắc những nét phơn phớt trên mặt và màu tia ửng của chiếc ngọc xoa, không thấy có gì đặc biệt.

Lão Vương Què hỏi:

- Đây là hai vật mà vị lão quản gia đã giao lại cho tiểu thư ?

Cô gái họ Nghiêm gật đầu :

- Đúng rồi, chính hai vật đó.

Lão Vương Què trầm ngâm:

- Như vậy chính hai vật này đã làm cho “Độc Mục Táng Môn” và “Mộc Ngẫu Ma” Hiên Viên Kỳ phải vượt đường ra quan ngoại...

Cô gái họ Nghiêm nói:

- Nếu có thể đúng thì chỉ do mảnh đá vân kia chớ chắc không phải cây “Tử Ngọc Xoa” đâu.

Lão Vương Què hỏi:

- Cô nương, chỉ là một mảnh đá như thế thì làm sao có thể gọi là vật có giá trị xứng đáng ?

Cô gái họ Nghiêm lắc đầu:

- Tôi cũng không biết, chỉ biết đó là một vật mà cha tôi không bao giờ rời khỏi bên mình, nó vốn có hai khối như thế, nhưng thật thì chính tôi cũng không biết giá trị của nó ở chỗ nào.

Lão Vương Què gật gù:

- Như vậy thì cô nương cũng không hiểu cái quý giá của mảnh đá ấy là ở chỗ nào ?

Cô gái họ Nghiêm lắc đầu :

- Không biết, không nghe cha tôi nói mà cũng không hỏi về việc ấy bao giờ cả.

Lão Vương Què cau mặt:

- Nếu chính tiểu thư cũng không biết được giá trị của nó thì làm sao “Độc Mục Táng Môn” và Hiên Viên Kỳ lại biết.

Cô gái họ Nghiêm ngẩn ngơ:

- Thật là lạ, mà chính tôi cũng chưa nghĩ về chuyện đó...

Lão Vương Què ngẫm nghĩ thật lâu rồi hỏi:

- Vừa rồi tiểu thư có nói mảnh đá vân này vốn có hai khối ?

Cô gái họ Nghiêm gật đầu :

- Có hai.

Lão Vương Què hỏi:

- Như thế còn một khối nữa đâu ?

Cô gái họ Nghiêm đáp:

- Lúc vị quản gia của gia đình tôi sắp chết, người giao cho tôi cái túi vải này, lúc ấy tôi không biết trong túi có những gì, cho mãi đến khi lên đường mở ra thì chỉ thấy có một khối, còn một nửa không biết ở đâu.

Lão Vương Què cau mặt:

- Cứ theo cô nương đoán thì còn một mảnh nữa ở đâu ? Có thể đã bị hung thủ cướp đoạt và sát hại toàn gia, phải chăng chúng vì mưu toan cướp cả hai mảnh đá này ?

Cô gái họ Nghiêm cúi mặt làm thinh...

- o O o -